

Íslenskir stílar, 3. hefti 5. Bekk B, 1925

Bjarni Benediktsson – Menntaskólinn í Reykjavík – Stílar - Ritgerðir

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

Uppvaxtar- og námsár

Askja 1-1, Örk 6

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Íslenskir - stílar
ritarinn af
Bjarna Benediktssyni
I. hekk. B.

III.

1925.

Þungangur.

Það er með hálfum hug, að eg fer mi að rita, "islandska" stíll,
því að svo áður var eg áður þvi í "islandska" tímum að
heyrja íslenska talaða, að við sjálfst lá, að eg tignði henni
niður, og að svo varð eigi, þakka og eingöngu þvi, að eg hefði
mi um nokkunt stund losast við þá tíma sem áva í þeim
göta skóla. Eigi var heldur öllu með þessu lokit, því að áður
á áður nafnin minnar þarfti það að lokast, að min ástæva
stíllabla var tign, og var það þvi hirtava, sem eg var
nig-bisinn að kaupna hana, og eg hafði einnig ritað sína
stutta ritgjöf í hana. Blessit veri minning þess! Því
því þess nafnin minnar, þá hefði eg mi hest upp hugann
og lýgt á ritun þessari, en þess skal þegar getit, að
það gjöf og þessu, til þess að þvígast eigi þessu þvi og
viðmugu, en þessu á mi þessu, heldur en, ~~þ~~ svo sé, að
eg hefði mi nokkunt niðr fram að þessu, þá þessu lesava til
þessu þessu.

Þessu minni vinna alla ment.

Þessu hefði eg þessu endan þvi, að þessu þessu var eigi
svo sjálf, sem sjálf, sem það að þessu þessu stíll þvi, að
þessu þessu geti og vel endan þessu þessu þessu,
en þvi til og þessu þessu, sem áva, njóta sammanlis,
og þvi geta þess, að mi viðit sammanlega, sem þvi sé
við tíma þessu. Þvi að, en þessu að eg sé eigi á nokkunt

liatt nýgra veg minna leara slakta bræðra (stillaðnarar tal og eigi
mæð, þeir æt þar eru bæir á þessum liatt og annan, skólanum
tú samvirkum), þá verð og þá æt segja, æt margt mun þeim
betur gefit, en þær æt meta málslikt þessum. Namant mun þær
vera iðgjaf, þær sagt ~~æit~~, æt ið þær munu mönnum alment vera
eins illa hvi í skóla, ~~sem~~ sem ið iðna menn, þeir eru upphaf þeir
á allar liatt, og eigi þarf meira ið heldur en þær, æt „kærlisti“
er nefndur, tál þær æt allar talar æt þessu og svo. En þetta menti-
legt á milli heldur en einn veg. Þessum þá æt í sama stöð iðna
æd heldur, þær sem þetta er spottit af sömu ritum. Fyrst er þær,
æd með þessu afrita munu allar iðna og ástundum, en þær er
öllum ljóst, hvar slíkt hlýtur æd lenda, hvi og einnig iðna
mun þær réttala iðgjafit þær í ritum, og hvi og þeir eigi þær
æd fara namar it í þá sölu, æd þessu sinni. En liatt er þær,
þær á talaþegan vott þetta þær mun hvarsi ^{mannu} ~~þessu~~, þær æt
sem betur þær, þá eru einn margir, sem leggja stund á vinna
sinnu með iðna og samvirkum. En þessu sömu munu, þær álikt
þetta namant sem best, þær æt á allar liatt vilja þær dylji
þær og draga ið þær, og eru þær einn þær þær, sem ganga
mannu best fram í þær æt siviðna þá hvarþega munu, en
þær nefnd „kærlisti“. Munu þær ni æd iðna, sem þetta
gjafi þær liatt tál, og mest er undir þær þær, æd munu
gjafi iðna, en liatt er minna verð, þær sagt ~~æit~~. Ad iðna
þær þetta iðna vott æt æt iðna, en er þær þær þær

þær æt vera vott. þetta er einn þær tinnu talar mun þær, æd
mönnum þær skólanum, æd þær æt vinna. En þær eru þær,
þá er liatt ið þær, æd störfin verð. ver af þær lægt en iðna,
minna munu, en störfin þær þær þær. Og segja, æd þá er
liatt ið þær, æd munu gjafi þetta, sem ni er nefnd, og er þær æd
vott æd vott; en ni er þær iðna þær þær, æd iðna þær
munu þær æd þær einn þær af þessum spiltu þær þær.
Litur ni þær þær it, sem mönnum þær mest í þær vott, æd
ganga æt þær sem „þær til þær“, ~~æit~~ sem mestum þær
og þær er sem iðna. Þær, æd þær sig, svo æd tál þær
verð og ganga ^{gn} þær, en þær þær þær þær þær og er
öllum æd þær einn þær þær þær, enda er slíkt ni æ
þær nefnd „kærlisti“, æt „liatt heldur á ni-þær“
ni-þær. Þær og þær er þær ni æd ni-þær
liatt, en þær sem þær á þær og þær, sem alþær
þær, þær ganga ^{mun} þær og þær it þær á þær
þær, í þær þær, þær, þær, þær og
þær. Þær, sem þær æd þær þær it þær og
þær þær, en þær þær og þær, en þær þær
og þær þær er þær þær þær þær. Good
þær og þær þær ~~þær~~ þær segja, æd þær þær
er æd þær þær þær, en þær og þær þær þær
mun þær þær þær þær þær og þær it þær
þær þær í allar þær. Ad ni æd þær þær

allan heilar, en heit og þeir sjálfir halda við heilli stött gápa manu
í handinum. Þeir í sláða þvöta menn um þau, þvöta betra sé á
skautu sév við þvötaföllu áva úr, en engum dettur. Þau þá heit
sé á skautu sév á annan heit, en ^{þau} ~~þau~~ góva sjálfan sig á skautu.
Þau sagt til lílifismanninn rífa angur heit úr öðrum, en á gata
þau sigi, á þau er málsamlega samir vassinn undir þeim bráðum.
Luo er verið á skautu þá til trúlofs, lína, til þess þá á kröfu
eitt þvötu, til þess á rífa samirslennu með. Þetta vissin hóft er sala-
mál gegn manntatni innkennu fyrir þau, á þann heit láta apinber-
lega í ljosi rífa sláttum, sem ~~þau~~ á þvötu þeir vera sjálfir.
Þvötu þau sév. Af þessu er úr alt þetta heit. Þetta áttum og
áttar sláttar í þessum áttum sév á þann veg, á
þetta heit af óvithmatni sláttum á áttum. Átt heit segir
þessum. Átt þetta er svo þessu lagi sem úr er, þá átt sév
er áttandi. Áttum sláttum, þau er heit heit þessu úr af
áttum. Þessu sama áttu er ~~þau~~ vithmatni sév þessum
og gáttar venju og heit. Þessu þessu heit sév sév sambandi
úr sjálfu sig, þessu sláttu sév þessu sjálfu sig. Þessu, sem
áttu átt vera sjálfþessu þessum gegn þessum áttu-
sláttu þessu, þessu gáttu sjálfu þessu manna í þessu átt rífa
úr þessu þessu. Máttu þessu, sem áttu átt vithmatni
láta heit sig, til þess átt mál heit og átt heit þessu sláttu
á þessu, sem áttu þessu er, áttu þessu heit sév þessu
svo sem þessu sláttu þessu venjulega þessu gegn.

áttu þessu áttu. En þessu er heit. Þessu sláttu sév, átt
þessu sláttu þessu sév áttu þessu sév þessu sév og þessu
þessu sév þessu þessu, áttu þessu sév þessu sév þessu sév. Þessu
þessu sév, áttu þessu sév þessu sév. Átt þessu, sem og þessu
þessu þessu sév þessu, er sláttu sév þessu sév, þessu er verið áttu
þessu þessu sév þessu áttu þessu sév og þessu og
þessu áttu þessu þessu sév þessu sév þessu sév, áttu þessu sév
þessu sév þessu áttu, áttu sév þessu sév þessu sév og þessu
þessu þessu sév þessu. Þessu sév þessu, áttu þessu sév þessu
og þessu, en þessu sév og þessu sév þessu sév og þessu sév
þessu sév þessu áttu þessu sév áttu, áttu sév þessu sév
þessu.

Óþittumáli.

Þessu þessu sév áttu áttu þessu þessu sév, sem og
þessu þessu sév þessu sév þessu sév, en þessu sév þessu þessu
þessu þessu, þessu og þessu sév áttu þessu, en þessu sév þessu, sem
þessu þessu þessu, áttu þessu sév þessu sév þessu sév þessu sév
þessu þessu áttu, þessu sév þessu sév þessu sév þessu sév
og þessu þessu áttu sév þessu sév áttu þessu, áttu sév þessu
er í þessu þessu áttu áttu þessu sév þessu sév, og þessu sév
þessu þessu þessu þessu þessu sév þessu sév þessu sév, og þessu sév
þessu sév þessu, áttu þessu sév þessu sév þessu sév, áttu þessu sév
þessu þessu sév þessu sév þessu sév þessu sév. Áttu þessu sév þessu
þessu þessu sév þessu sév þessu sév og þessu þessu sév þessu sév
þessu þessu sév þessu sév þessu sév, og þessu sév þessu sév en

ritun þess að afturhvarf í samtalsdæmi er of seint.